

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 64	Utkommer hver måned	Januar 1936	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	7. årg.
--------	---------------------	-------------	--	---------

Bønn ved nyår.

Allmektige og nådige Gud! Vi takker dig av hele vårt hjerte at du atter et år har opholdt, bevaret og velsignet oss. Vi er overdige til all den barmhjertighet og trofasthet som du har vist imot oss. Og nu kommer vi ved begynnelsen av dette nye år frem for ditt hellige åsyn, ikke i tilitt til vår egen rettferd, men til din store nåde. Vi må bekjenne våre synder mot dig. Tilgi oss all utroskap i vårt kristenliv, alle onde lyster og begjæringer, alle ukjærlige og usannferdige ord, all misunning og strid, alle forsømte plikter. Vekk oss op, så vi gjør alvorlig bot for alt det vi har syndet. Lukk op våre øine så vi bedre enn før kan se, hvad der tjener til vårt beste. Herre Jesus, i ditt navn vil vi gå videre fremad på vår livsvei; hjelp oss du til å nå det salige mål. Amen.

Ved nyår.

Før bergene blånet mot himmelens sky,
før mennesketunge dig æret,
før sol steg i øster i dagenes gry,
fra evighet, Gud, har du været.

Herren er slektenes bolig.

Vårt jordliv det er kun en farende stund.
Vi får det ei lenge å smake.

Ham tusinde år er en nattevakt kun.

Til jorden, til støvet tilbake!

Menneskets liv er som gresset.

Om sytti skal bli våre leveårs tall,
om åtti, hvis styrke vi eier,
hvert menneske luter dog snart mot sitt fall.

ti korte er jordlivets veier.

Gud, lær oss dagene telle!

Gi visdom i hjertet, med miskunn oss mett,
gi krefter når foten vil snuble.

Din hånd var nok tung, men du kjenner oss rett,

og vi skal dig prise og juble!

Fri oss fra trengselens dage!

Vårt arbeide signe din mektige hånd.

Din liflighet over oss komme.

La gjerningen lykkes — det skje ved

din ånd —

før livsdagens timer er omme.

Gud, la oss livsverket lykkes!

Karl Skallerud.

Å halda ut.

Den som held ut til enden, han skal verta frelst. Mat. 25, 13.

Jesus talar her um trengslene i dei siste tider. Dei skal verta mange og av mange slag og so store at dei kristne treng denne påminninga um å halda ut til enden for å verta frelste. Ser vi på kyrkja si saga, so ser vi då og at det ofte har vore tider, då det i sanning vart spørsmål um å halda ut. Ja, sume tider var det so vanskeleg og tungt, at berre den Guds kraft som er sterk i dei veike, kunde føra igjennom trengsla. Og lik-som det er i heile kyrkja, soleis er det i det einskilde kristenliv. Det og har sine trengselsfulle tider, då indre og ytre prøvingar gjer den smale vegen endå smalare, og då det for vår veike tru synest uråd å koma igjennom og nå fram. Då er det styrkjande for vår tru å sjå oss attende og tenkja på korleis Guds trufaste nåde har fylgt oss frå dag til dag. Kor har ikkje han, vår kjære Herre, halde det han lova: Sjå, eg er med dykk alle dagar!

Difor skal vi, når trengselsbårene går høgt og den vesle båten ser ut til å gå under, hugsa på desse Herrens ord: Den som held ut til enden, han skal verta frelst. Du og eg må halda ut, kosta kva det kosta vil. Berre soleis kan vi verta frelst. Det er det evige liv det gjeld. Difor må her stridast på liv og død. Målet er striden verd! Gud

hjelpe oss i det året som kjem til *dette heilage ålvor*. Her må ein ikkje gjeva seg over, ikkje gå på akkord, ikkje missa mødet. Her gjeld det um å halda ut, med det store målet for augo.

Og so må vi, for å kunna vera sterke og frimodige, hugsa på: Gud er med oss, hjå oss, ja i oss. Han vil ikkje sleppa oss eller forlata oss. Han har utløyst oss, kalla oss med namn, vi er hans! Når vi går gjennom vatn, so er han med oss, og gjennom elvane, so skal dei ikkje fløyma over oss; når vi går gjennom eld, skal den ikkje svida oss og logen skal ikkje brenna oss, for han er Herren, vår Gud. (Es. 43, 1—2).

Så holder jeg ut,
til trengslen er over og veien er slutt,
til stilnet er stormen og solfallets glød
gjør livskveldens hvile livsalig og sød.
O Herre, mig svake forlene du kraft
av livstreeets saft.

Etter »B. og H.«

Gamlehjem for Davik.

Man har lenge ønsket sig et gamlehjem her i Davik, hvor man kunde gi plass for fattige, syke og utslitte mennesker, så de kunde få det godt på sine gamle dager. Men man har ikke øinet nogen utvei for å få dette ønske til virkelighet. Så kom siste vinter røreleggermester Hans Reksnes's gave, bestående av hans bror Rasmus's eiendom på Bryggja, som han overtok da broren døde, samt et pent kontautbeløp, som grunnlag for et vordende gamlehjem for Davik. Forleden hadde styret for gamlejemmet samt sanitetsforeningens styre møte i sakens anledning, og man blev enige om å samarbeide for saken. Man har foreløbig tenkt sig å sette det gamle hus i stand, så godt dette hensiktsmessig kan gjøres. Man har videre kjøpt tomt, ca. 2½ mål, i forbindelse med den gamle eiendom, og målet er å bygge et tidsmessig hus herpå som gamlehjem. Der er nu valgt arbeidsnevnd, 2 kvinner i hver skolekrets i herredet, til å arbeide for saken. Styret håper at det vil lykkes for denne arbeidsnevnd å skaffe midler, så vi foreløbig får sette det gamle hus i stand. Vi vet der er så mange i våre dager som ber om pengehjelp. Men la oss midt i all denne strid og dette kav for tilværelsen ikke glemme våre

egne. Når man blir gammel, svak og senge-liggende, så er det ikke bare mat vi trenger, men god pleie og vennlige omgivelser daglig, samt ofte besøk av såvel doktor som prest, som med kjærlige trøstende ord kan tale til de gamle og gi dem den fred som man så sårt tiltrenger, når de onde dager kommer og livet holder på å slukne. Man vil også herigjennem be om folks velvilje til støtte for saken.

Maurstad og Rimstad kvinneforening for gamlehjem i Davik blev stiftet 18. november med over 40 medlemmer.

B.



Våre døde.

22. nov.: Severin Larsson Kjøllestad; g. gbr.; f. 1867 i Årdal; hjartefeil.
4. des.: Mikkel Kristensson Berglund, Davik; e. gbr.; f. 1862 på Gimmedstad, Gløppen; lungebrand.
4. des.: Hanseline Matiasdr. Hennøy; kårenkje; f. 1845 på Ødegård, Berle; alderdom.
8. des.: Hans Isaksson Berle; ug. gardsarb.; f. 1915.
10. des.: Ane Husevåg; kårenkje; alderdom.
12. des.: Kari Martinusdr. Vik; enke; f. 1848 på Myklebust; alderdom.

Menneskjete likjest ein pust; hans dagar er som ein kvervande skugge.
Salme 144, 4.

Notisar.

Doypte: 8. desbr. i Davik Anders Bjarne, f. 8. okt. av f. Hans Andersson Endal og k. Elisa Berntsdtr. (f. Indredavik).

Ektevigde: 22. nov. i Davik Edvard Rasmusson Leirvik, Bremanger, og Jenny Pedersdr. Nygård. 6. desbr. i Nykyrkja, Bergen, Olav Andreasson Angelshang og Sigrid Sakariasdr. Dybedal. — 7. desbr. i Sandviken, Bergen, Johan Kristiansson Daviknes og Borghild Johansdr. Birkeland.

Basarar: Rugsund 28. okt. til Nordfjord indremisjon kr. 153.36; til indremisjonen, Oslo 30 kr. — Rugsund 1. nov. kr. 181.50, delt mellom Norsk misjonsselskap og Kinamisjonsforbundet.

Til sjukerøktlaget kom inn: Basar i Haus og Ervik kr. 92.40; basar i Maurstad og Rimstad 86.44. Maiblomar: Leirgulen 3, Bortne 3.

Heidningmisjonen. »Ved innsamlingen nu før jul i Davik og Endal kretser til det Norske Misjons-selskap som særskilt bidrag til dekning av under-skuddet i selskapets siste regnskap kom det inn kr. 76.00. — Jeg vil hermed hjertelig takke alle

som støttet innsamlingen. Samtidig vilde jeg også gjerne få lov å be de kretser i Davik som enda ikke har ydet selskapet nogen særskilt støtte i det her nevnte øiemed om i en eller annen form å komme det til hjelp. Det er misjonens trivsel og fremgang det her gjelder. Jesu kongsbud. Den største oppgave som Gud har gitt sitt folk.

R. R. Daviknes.

Innsamlingslista og kvittering frå N.M.S. er kontrollert av soknepresten.

Rugsund sokneråd valde i møte 24. nov. uppatt kyrkjesongar Hausle til formann, K. Haugland til næstformann, kyrkjesongar Aurvoll til kasserar, J. Fløtre og Alb. Bakke til revisorar. Det vart vedteke å stydja tanken um ei prostinemnd for Nordfjord, men å setja ut spursmålet um prostikapellan. Til organist i Rugsund kyrkje vart millombils tilsett lærar Leite i staden for fru Runshaug som har sagt upp. I Totland kapell vert Mons Totland organist. Desse ofringar vart fastsette for 1936: Til heidningmisjonen i påsken, til innlegging av ljøs i kyrkjene i pinsen, i jola til sanitetsforeininga og Menighetsfakultetet.

Aalfot sokneråd vedtok og 1. desbr. å stydja tanken um prostinemnd og å setja ut saka um prostikapellan.

Til medhjelpar i Rugsund etter avlidne Johan Rødeggen er av stiftsdireksjonen tilsett Sakarias Dybedal.

Kapellet i Kjøltsdal. Davik soknestyre vedtok 23. nov. samrøystes å stydja søknaden um kyrkje i Kjøltsdal. Til medlemmer av den nemnd som skal fyrebu saka vart valde ordførar Lefdal, Berge Humborstad og Johan R. Kjøllesdal. Nemnda gjorde 27.—29. nov. ein tur til Hildrestranda i Haram for å sjå på den nye kyrkja der. Venteleg vert den med nokre mindre brigde teka til modell ved bygginga i Kjøltsdal. Spursmålet um kor mange gudstenester Kjøltsdal kapell skal få, var fyre på soknemøte i Davik kyrkje 8. desbr. Samrøystes vart vedteke å råda til: at det vert kyrkje i Kjøltsdal, at dei 4 gudstenester som i 1926 vart overlattne til Rugsund sokn, må gjevast attende til Davik, og at Kjøltsdal då får 8 gudstenester årleg. På soknemøte i Totland fekk eit framlegg frå Jonas Rimstad, at Rugsund sokn skal avstå 2 gudstenester, 1 frå nordsida og 1 frå sudsida, til Davik 10 røyster; eit framlegg frå Johannes Nore, at det ikkje i noko tilfelle må minkast på dei gudstene- stene som Totland no har, fekk 17 røyster.

Døypenamn. I 1933 var det i prestegjeldet døypt 77 born. Av dei hadde 54 norske namn: Harald (2), Svein, Leidulf, Ingvar, Oddvin, Bjarne, Toralv, Magne, Jostein (2), Arne, Jon (4), Sigmund, Arnolv, Per, Ashjørn, Hallgeir, Olav, Erling, Roald, Håkon, Norvald, Kjell, Ivar, Kåre (2), Karl (2), Alf, Odd, Jofinn, Sigfred, Anfinn, Leif, Jorunn, Oddrun, Ingrid, Ragna (3), Unnfrid, Sunniva (upphavleg engelsk), Torunn, Hjørdis, Eldbjørg, Gunhild, Gjertrud, Solveig, Gunnvor, Svanhild. —

23 hadde framandenaamn: Morten (dansk-latinsk), Jens (dansk form av bibelsk Johannes), Anton (latinsk), Lars (av latinsk Laurentius), Kristina (latinsk), Else (dansk, av bibelsk Elisabet), Jenny (engelsk, av Johanne), Klara (2; latinsk), Paula (latinsk), Brita (engelsk), Nelly (engelsk), Marie (bibelsk), Vilhelmine (tysk), Anders (av gresk Andreas), Martin (latinsk), Ole (dansk form av Olav), Kristian (latinsk), Johanne (bibelsk), Karolina (latinsk), Anna og Anne (bibelsk).

For 100 år sidan. Døde: 20. jan. 1835 jomfru Caroline Grønbek Lund, Davik prestegård, 34 år. 2. jan. Kari Christensdr. Otteren, gårdmandskone, 56 år. 25. jan. Andrea Augustinusdr. Liesæter, gårdmandskone, 40 år.

Gudstenester.

2. sund. etter Kr. openb.,	19. jan.:	Totland.
3.	—>—	26. » : Davik.
4.	—>—	2. febr.: Rugsund.
Sund. septuages.	9. » :	Aalfot.
Sund. seksages.	16. » :	Davik.

Kvittering for kontingent. Jonas Askeland, Borgny Sandvik, Iver Kassen, Rakel Solheim 2 kr. Marie Loen 1. — Lærer Torheim, Arnoldus Lem, Olai Totland 3. — Paul Midtbø, L. B. Gjørven 2.50. — Samuel Torheim 4. — Hans Indredavik, Gustav Myklebust, lærar L. J. Eldevik 5.

Hjarteleg takk til alle. Rekneskap for 1935 kjem i neste nr.

Fra den norske kirkes biskoper.

Til alle menigheter i by og bygd.

Nåde og fred være med eder fra Gud vår Fader og vår Herre Jesus Kristus!

Fra den engelske kirke er utgått en opfordring til alle kristne kirkesamfund i Europa om i den uke som begynner 5. januar 1936 å rette en høitidelig appell til alle kristne om i denne alvorlige tid å gjøre kristendommens prinsipper og åndelige kraft aktivt gjeldende hver i sitt folk som den eneste vei til fred. Sammen med kristne i alle land vil vi derfor idag i alle norske kirker samle oss om denne store sak og høre det kall som utgår til enhver av oss. Vi ser hvordan verdens nød tiltar mer og mer, samfundene skjelver i sine grunnvoller, og folkene forferdes ved muligheten av en ny verdensbrand. For oss kristne er der ikke tvil om hvad som er årsaken: Jesu Kristi ånd og vilje har ikke fått gjennomtrengne nasjonenes liv. Vi ser det med sorg i vårt eget folk hvor liten makt Kristus har i samfundslivet og det offentlige liv. Den eneste redning for verden er kristendommens ånd som en levende og aktiv makt. Hånende sier man

til oss: Det har vist sig at kristendommen har sviktet, den har ikke maktet å skape fred. Vårt svar er: det er ikke kristendommen som har sviktet, det er de kristne. Kristendommen er en levende og aktiv makt i verden bare i samme grad som den er virkeliggjort i de enkelte kristnes liv. Verden har ennu ikke sett hvad der kunde skje, hvis de kristne selv virkelig gjorde alvor av først å søke Guds rike og hans rettferdighet. Vi må derfor være klar over at hver enkelt kristen, hvor ringe han enn er, har sitt personlige ansvar. Enhver av oss er ved sitt personlige liv med å øke enten verdensåndens makt eller kristendommens makt, ikke bare i vår egen lille krets, ikke bare i vårt eget folk, men i verden. Derfor lyder kallet til enhver av oss i denne tid sterkere enn nogen sinne, at vi skal gi oss helt til Gud. Det er ikke nok bare å fordømme krig og he om fred, — *det* koster lite. Vi må *ofre* noget, vi må ofre vår egenvilje, vår selvishet og uforsonlighet, og frimodig hevde kristendommens prinsipper i en gudløs verden. Lar vi således Kristi ånd få makten over vårt eget liv, da gir vi vårt tilskudd til den samlede åndsmakt som kan gi verden fred. La det bli et vekkerop i vår sjel: *Søk først Guds rike og hans rettferdighet.* La oss ryste av oss all halvhet og uavgjorthet. Vår Herre og Frelser har selv sagt: Den som ikke er med mig er mot mig, og den som ikke samler med mig, han spredet. Helt med Kristus — det gir fremtid og håp for oss selv og for verden. Derfor: Idag om I hører hans røst, da forherd ikke eders hjerter, at ikke nogen av eder skal synes å være blitt liggende efter. (Hebr. 3, 15 og 4, 1).

Ugress.

En enkel ugressplante kan se så ubetydelig ut — og hvem bryr sig derfor om den? Men får den lov til å stå, vil vinden snart bære dens frøkorn ut over hele marken.

En enkelt synd kan synes så ubetydelig — og mange regner derfor ikke med den. Men den ene synd følges snart av den annen, og til sist vil synden helt ta makten over et menneskes liv.

(Misjonsbl. for Israel).

Dikte av Claus Frimann.

4. Lovsang.

Seer jeg til den Himmel blaa,
Til de seilende Skyer, den maledede Bue,
Månen med Sølvhornet paa,
Stjernehæren, den stralende Lue,
Lynets mørke Tilholdssted,
Der hvor Tordenen løfter sin dundrende Hammer,
Naar den slaar i Fjeldet ned,
Knuser Skoven og alt hvad den rammer, —
Stor er du, da bryder jeg ud:
Stor er du, o Himmelens Gud!
For din himmelhøie Haand
Dybt i Støvet sig bøier min Aand.

Seer jeg til det vilde Hav,
Der hvor Skibene gaar med de vimplede Toppe,
Dumpe ned i dybe Grav,
Nu igjen er paa Bølgerne oppe,
Der hvor han som drager Sværd,
Kaskelotten, Havhesten med Springeren stride;
Hvor til visse Reiscfærd
Tid og Vei Vandre-Slægterne vide. —
Stor er du, da bryder jeg ud:
Stor er du, o Bølgenes Gud!
Hav, og hvad i Havet boer,
Det forkynder, din Guddom er stor.

Seer jeg til den vide Jord,
Til de Bjerge, de Dale, de Skove, de Strande,
Til den bugtefulde Fjord,
Til de Floder, de springende Vaude,
Til de Dyr i tusind Tal,
Fra Jordhulernes Slægter, den krybende Vrimmel,
Til de Faar og Fæ i Dal,
Til den høieste Ørn under Himmel —
Stor er du, da bryder jeg ud:
Stor er du al Skabningens Gud!
Himmel, Hav og hele Jord!
Lover Herren, hans Guddom er stor!

En bekjennelse.

Den berømte dikter Heinrich Heine døde i Paris året 1859. Sitt liv igjennem hadde han vært fritenker, men under hans siste sygdom gikk sannheten i Augustins ord op for ham: »Et menneskehjerte er en urolig ting; det finner ingen hvile før det hviler i Gud; for til ham er det skapt.«

Heine vilde hindre folk i å si at det først var i febevillelse han søkte Gud. Derfor skrev han nu følgende linjer i sitt testamente: »Jeg dør i troen på den evige Gud og Fader, og jeg roper til ham om nåde for min udødelige sjel. Jeg angret nu at jeg i mine skrifter har hånet det hellige; men det var dog mere tidsånden enn min innerste overbevisning, der henrev mig dertil. Nu ber jeg Gud og mennesker om tilgivelse, fordi jeg har krenket hvad der er troens innhold, menneskelivets kraft.«